Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8268
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

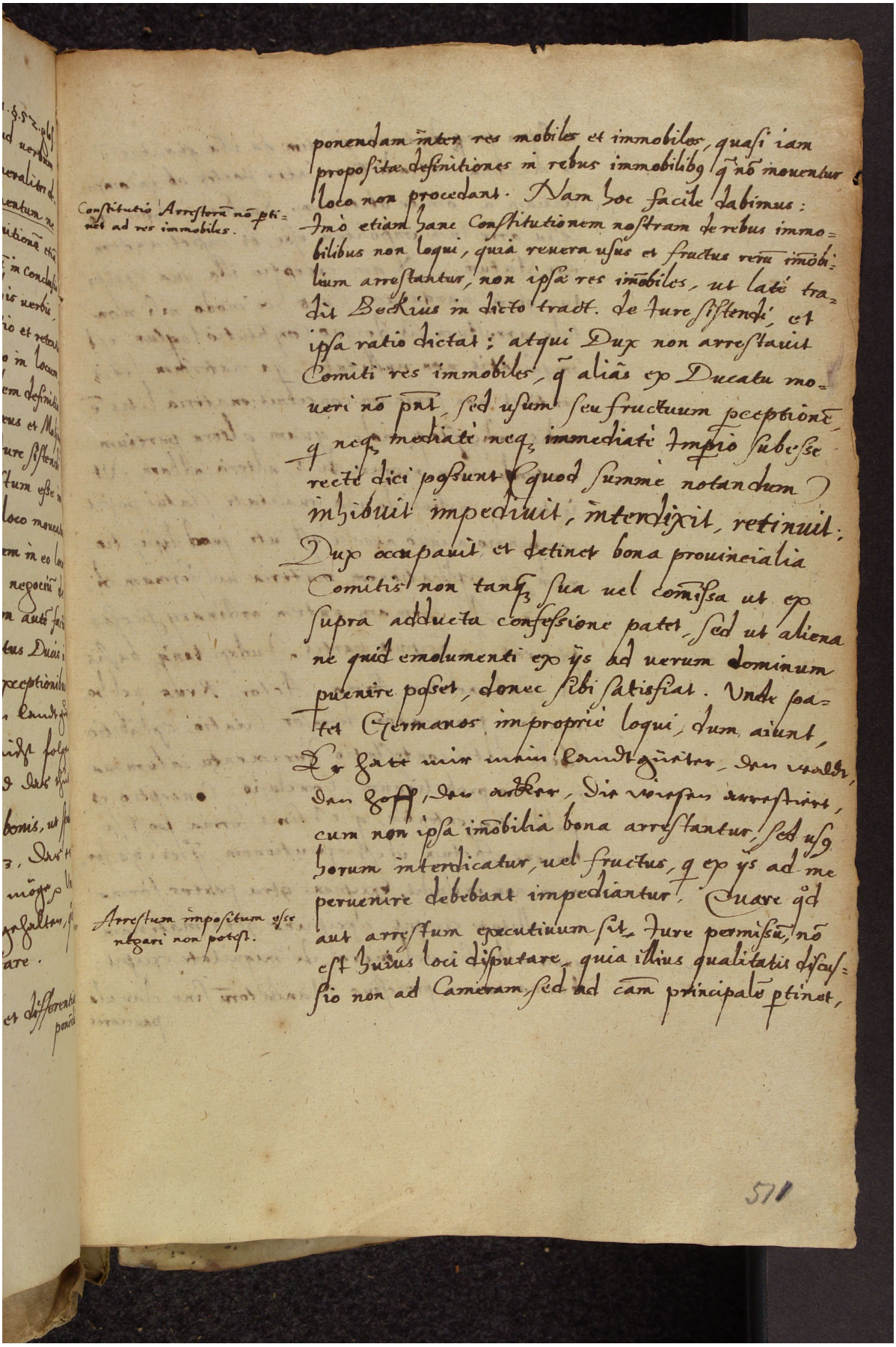

ponendam inter res mobiles et immobiles, quasi iam
propositæ definitiones in rebus immobilibꝰ q̃ nõ mouentur
loco non procedant. Nam hoc facile dabimus:

Constitutio Arrestorũ nõ ꝑtinet ad res immobiles.

Imò etiam hanc Constitutionem nostram de rebus immo=
bilibus non loqui, quia reuera usus et fructus rerũ imõbi=
lium arrestantur, non ipsæ res imõbiles, ut latè tra=
dit Beckius in dicto tract. de Iure sistendi, et
ipsa ratio dictat; atqui Dux non arrestauit
Comiti res immobiles, q̃ aliàs ex Ducatu mo=
ueri nõ ꝑnt, sed usum seu fructuum ꝑceptionẽ,
q neq; mediatè neq; immediatè Imꝑio subesse
rectè dici possunt (quod summè notandum)
inhibuit impediuit, interdixit, retinuit;
Dux occupauit et detinet bona prouincialia
Comitis non tanq; sua uel comissa ut ex
supra adducta confessione patet, sed ut aliena
ne quid emolumenti ex ijs ad uerum dominum
ꝑuenire posset, donec sibi satisfiat. Unde pa=
tet Germanos improprie loqui, dum aiunt,
Er hatt mir mein Landtgüeter, den waldt,
den hoff, den acker, die wiesen arrestiert,
cum non ipsa imõbilia bona arrestantur, sed usꝰ
horum interdicatur, uel fructus, q ex ijs ad me
peruenire debebant impediantur. Quare q̃d

Arrestum impositum esse negari non potest.

aut arrestum executiuum sit, Iure permissũ, nõ
est huius loci disputare, quia illius qualitatis discus=
sio non ad Cameram, sed ad cam principalẽ ꝑtinet,